

[Per Federspiel.]

fra den britiske regering og dermed også de andre ansøgerregeringer, til at nå frem til resultater. Hvis dette ikke var tilfældet, ville man næppe have løbet risikoen ved et møde mellem den franske præsident og den britiske statsminister i denne uge. Ingen af dem vil kunne risikere, at et sådant møde ender negativt.

Nu er det menneskelig forståeligt, at når beslutningens time nærmer sig — og vi kan nu se resultaterne forude antagelig i løbet af efteråret med den endelige afslutning i løbet af 1972 — og man skal tage stilling til noget principielt uigenkaldeligt, melder det gustne overlæg sig ikke mindst hos dem, der kun ser spørgsmålet ud fra deres egen snævre synsvinkel. Det er jo ikke blot her i landet, men måske i stærkere grad i England, i Norge og i Irland, at tvivlen og betænkelighederne har meldt sig i denne sidste fase. Det er karakteristisk for modstanden, at den bygger på gisninger og hypoteser, og at der ikke nogetsteds opstilles et andet reelt alternativ end at blive ved det bestående.

Lad os blot tænke os, hvad det for Danmark ville betyde at blive ved det bestående. Det lader sig for det første ikke gøre, for verden udvikler sig hver eneste dag. Men lad os tænke os den situation, at Storbritannien blev optaget, og at vi herhjemme fandt det for betænkeligt at deltage. Så ville vi være kastet tilbage til 1930ernes tilstande i forstærket grad. Vi ville være nødt til at opbygge restriktioner, hindringer af importen, valutakontrol, en fjernelse af alle de friheder, der med eller uden fællesmarkedet er skabt i årene efter krigen, og beskytte os, så godt vi kunne, med hele den arbejdsløshed og den fattigdom, der ville følge af det. Jeg tror, det er vigtigt, at vi gør os dette klart.

Jeg tror nu ikke, denne situation vil indtræde. Igennem 10 år har der nu her i tinget været enighed blandt de fire gamle partier om målsætningen for vor europæiske politik, og man kan vel med en sentens, der er udformet af hr. J. O. Krag, koncentrere det i ordene: „senest samtidig med England“.

Det spørgsmål, man må stille, er: er der så i den forløbne tid sket noget som helst i den almindelige udvikling eller i den måde, de seks lande har udbygget deres fællesskab på — der jo ikke er nøjagtig det samme,

som det var i 1958 — som skulle gøre denne målsætning anderledes? Jeg mener, at vi kan sige, at tværtimod har den politiske udvikling i stigende grad understreget behovet for en samling af de europæiske landes økonomiske og politiske styrke. Også den tekniske udvikling, hele den rivende teknologiske fremgang og den deraf følgende konkurrence mellem europæiske erhverv og USAs har forstærket dette behov.

I mellemtiden, i hele den lange, døde periode, hvor Fællesskabets udvikling hæmmedes af Frankrigs tilbageholdende politik, har vi oplevet det forgæves forsøg på at samle de nordiske lande, ikke som et alternativ til EEC, men som en slags murbrækker til EEC. På intet tidspunkt har vel noget af de nordiske lande tænkt sig Nordek som en erstatning for eller et alternativ til medlemskab af EEC, lige så lidt som vi har tænkt os EFTA som en modvægt til eller et alternativ til. De europæiske Fællesskaber, da EFTA i sin tid blev stiftet, og vi tøvede jo længe. Da var det ligeledes hr. J. O. Krag, der brød isen med formlen „med det formål at skabe muligheder for fornyede forhandlinger med EEC“, det vil sige efter, at tankerne om et europæisk frihandelsområde var brudt sammen.

Derfor er det ikke underligt, at dette europæiske fællesskab har virket som en magnet på de lande, der på den ene eller anden måde søgte at organisere sig, fordi de ikke umiddelbart tilbage i 1950erne kunne acceptere alle de tanker, som EEC byggede på. Det er en selvfølgelig interesse for os at støtte lande, der ikke er i stand til at søge direkte medlemskab, i deres ønsker om at opnå arrangementer, hvad enten det bliver handelsarrangementer eller en anden form for associering, eller hvad det nu kan være, med EEC, og det er med glæde, vi kan konstatere, at man også fra Fællesskabernes side fastholder målsætningen fra topmødeerklæringen i december 1969, hvorefter man vil undgå genoprettelse af én gang nedbrudte handelsskranke.

Hidtil har Fællesskaberne jo i det væsentlige udviklet sig som en toldunion med de tilhørende markedsordninger både på industriens og landbrugets område. Nu er der imidlertid i den seneste tid ting, der peger imod, at der vil blive foretaget videre fremskridt på den almindelige økonomiske poli-